

EVOKACE

Ace Frehley **NIČEHO NELITUJU** aneb Jak to bylo s Kiss

V O L V O X G L O B A T O R

Ace Frehley

NIČEHO NELITUJU

aneb Jak to bylo s Kiss

Ace Frehley, Joey Layden a John Ostrosky

Ničeho nelitují aneb Jak to bylo s Kiss

Přeložila Radka Knotková

Translation © Radka Knotková
Copyright © 2011 by Ace Frehley

ISBN 978-80-7511-096-1

ISBN 978-80-7511-097-8 (epub)

ISBN 978-80-7511-098-5 (pdf)

Ace Frehley
NÍČHO
NELITUJU
aneb Jak to bylo s Kiss

VŠEM FANOUŠKŮM
ACE FREHLEYHO
PO CELÉM VESMÍRU

PŘÍBĚH Z BRONXU

Když jsem byl ještě kluk, neustále se mi hlavou honila hrozná představa – tři pokroucení chlapi, jak visí patnáct metrů nad zemí, zamotaní do drátů vysokého napětí, a jejich neživá těla se pečou v poledním slunci.

O jejich utrpení mi pověděl táta, elektrotechnik, který pracoval mimo jiné na United States Military Academy ve West Pointu v New Yorku, kde v padesátých letech pomáhal s montáží nové elektrárny. Carl Frehley do svojí doby dokonale zapadal. Pracoval dlouho, na mnoha zakázkách naráz a ze všech sil se snažil, aby manželce a dětem poskytl opravdový domov. Když jsme se v neděli vrátili z kostela, někdy rodinu nacpal do auta, odjel s námi přes Bronx do Westchester County a zaparkoval na břehu řeky Hudson. Vodil nás na prohlídky po areálu a pozemcích West Pointu, představoval nás nejrůznějším lidem, a dokonce nás brávil do řídicí místnosti. Dodneška nechápu, jak se mu povedlo získat pro celou rodinu povolení.

Chodil z místa na místo, ukazoval na tohle nebo na tamto a vysvětloval, jak to tam přes den chodí a na čem pracuje. Někdy mluvil jazykem inženýra, což pro mě byla hotová latina. Táta podle mě chtěl, aby jeho děti chápaly, že práce je důležitá; chtěl, abychom o téhle části jeho života věděli.

Když jsme se jednou vraceli k autu, zastavil se a podíval se nahoru na elektrické dráty, které se přes podzimní oblohu táhly jako síť z oceli a kabelů.

„Jen tak mimochodem, Paule,“ řekl, „každý den před obědem pořádáme v práci takovou malou soutěž.“

Neměl jsem ponětí, o čem to mluví.

Soutěž? Před obědem?

Znělo to jako něco ze základky Grace Lutheran v Bronxu, kam jsem docházel.

„Taháme slánku, abychom určili, kdo celý skupině skočí pro sendviče. Kdo si vytáhne nejkratší slánku, ten je protentokrát poslíček.“

Tím to začalo. Potom nám táta pověděl, jak si jednou vytáhl nejkratší slánku on. Zatímco vyzvedával sendviče, došlo u něj na pracovišti k příšerné nehodě. Někdo omylem stiskl spínač a pustil proud do oblasti, kde pracovali tři chlapi. Všechny to okamžitě zabilo. Když se táta vrátil, nemohl uvěřit vlastním očím. Z drátů vysokého napětí zrovna sundávali těla jeho tří spolupracovníků.

„Přímo tamhle,“ řekl tiše a koukl nahoru. „Tam se to stalo.“

Odmkl se a položil mi ruku na rameno.

„Kdybych si tehdy nevytáhl nejkratší slánku, skončil bych v těch drátech já a teď bych tady nebyl.“

Podíval jsem se nejdřív na ty dráty a pak na něj. Usmál se.

„Někdy má člověk prostě štěstí.“

Čas od času ten příběh znovu vyprávěl, dostatečně často na to, aby mě ustavičně trápily noční můry. To samozřejmě nechtěl – pokaždé tu historku vyprávěl takovým tím stylem „coby kdyby?“ –, jenže nakonec to tak stejně vždycky dopadlo. Vykládejte malému klukovi, jak jeho tátu kdysi málem uškvařili, a odsoudíte ho k několika letům hrůzoplých nocí strávených v propocené posteli. Teď tomu ale rozumím. Člověk nikdy neví, co mu život přinese... ani kdy zničehonic skončí.

Nejlepší ze všeho je se podle toho zařídit.

Carl Fehley, tak jak jsem ho znal (a musím poznamenat, že moc dobře jsem ho tedy neznal), byl tichý a odměřený chlap, ukázkový

příklad středostavovské etikety, možná proto, že byl neustále děsně unavený. Když jsem přišel na svět, bylo mu sedmačtyřicet a já si občas říkám, že tehdy už musel docela dlouho žít úplně nový život. Narodil se dvojici německých a nizozemských imigrantů, vyrostl v Bethlehemu v Pensylvánii a tři roky chodil na vysokou, načež z ní odešel a nastoupil do práce. Později se přestěhoval do New Yorku a oženil se s Esther Hechtovou, hezkou holkou, která byla o sedmnáct let mladší než on. Máma vyrostla na farmě v městečku Norlina v Severní Karolíně. Můj děda pocházel ze severního Německa – ostrova Rügen, abych se vyjádřil přesně. Babička byla taky Němka, i přesto se ale u nás doma odjakživa drbalo o tom, že nám v žilách koluje krev amerických indiánů. Mámu přivedla do New Yorku hlavně nuda. Život na farmě ji přestal bavit, a tak se vydala na sever bydlet se svou starší sestrou Idou v Brooklynu.

Táta tam na rozdíl od ní přišel za prací.

Vždycky ho obklopovalo tajemství, věci, o kterých nikdy nemluvil – zákoutí v jeho minulosti, která pro nás byla neprolomitelné tabu. Ve středním věku se oženil a založil rodinu a zajel do pohodlných kolejí domácího a profesního života. Čas od času ale vyplouvaly na povrch náznaky, že dřív býval dočista jiný člověk, který žil úplně jinak.

Byl například skvělý v bowlingu, nikdy ale nemluvil o tom, že by někdy patřil do bowlingové ligy, ani jak se tu hru naučil. Když jsem byl malý, chodil hrát málokdy, ale jakmile už se do toho pustil, neměl konkurenci. Měl svou vlastní kouli, boty a učebnicovou techniku a hrál prostě dokonale. Kromě toho byl nepřekonatelný v poolu, což jsem zjistil, když jsem ještě chodil na základku a on mě učil hrát. Uměl s tágem věci, které dokázali jenom profíci. Když o tom teď uvažuji, uvědomuju si, že se nejspíš pohyboval na pěkně pochybných místech. Jednou mi řekl, že v poolu porazil i přeborníka ze západní Virginie. Aby člověk porazil přeborníka v jakémkoli sportu, musí být podle mě už hodně dobrý.

„Hele, táto, kolik šťouchů nejvíc jsi zvládl dát na jeden záťah?“ zeptal jsem se ho jednou, když jsme hráli pool.

„Sto čtyřicet devět,“ řekl, aniž by zvedl hlavu.

No do prdele...

Tehdy mi nebylo víc jak deset, takže mi hned nedošlo, jak strašně je to číslo velké, přesto jsem věděl, že to znamenalo dát bezprostředně po sobě sto čtyřicet devět šťouchů a pokaždé kouli potopit. Kurva, vždyť to dohromady dávalo deset trojúhelníků!

Aby člověk dokázal najednou sfouknout tolik koulí, aniž by to pokazil, to už holt musí vědět, co dělá. Tohle zjištění – spolu s tím, kolikrát jsem tátu viděl úspěšně zahrát naprosto nemožné šťouchy nebo hrát jednou rukou – ve mně ohledně jeho tajuplné minulosti vzbudilo o to víc zvědavosti. Možná že když byl mladší, žil pěkně nadoraz a já s ním měl společného mnohem víc, než by se na první pohled zdálo. Možná, vážně jen možná, býval Carl Frehley opravdový frajer.

Přínejmenším si to rád myslím.

Vyrůstal jsem kousek od dálnice Mosholu Parkway v Bronxu, nedaleko Newyorské botanické zahrady a Bronxské zoologické zahrady. Byla to středostavovská čtvrť plná lidí se smíšeným etnickým původem, většinou z německých, irských, židovských a italských rodin. Ta naše byla docela normální a milující, což jsem plně docenil, až když jsem se začal poflakovat ve společnosti parádních drsňáků, kteří se neustále pokoušeli utéct ze svých násilnických a surových domovů. Můj táta mě naproti tomu nikdy nepraštil ani se mnou nezacházel nijak špatně, často jsem se ale sám sebe ptal, jestli mu na mně vůbec záleží, protože sami dva jsme spolu nikdy nic nepodnikali. Teď zpětně ale chápu, že mě měl rád a za daných okolností dělal, co mohl.

Je dost těžké se na rodinu Frehleyových podívat a dojít k závěru, že moje výchova nějak mohla za můj divoký, šílený životní styl a všechno to bláznovství, které následovalo. Jasně, táta byl

workoholik a doma moc času netrávil, ale vždycky jsme měli co jíst a byli jsme zabezpečení. Naši měli šťastné a vřelé manželství – pořád ještě si vzpomínám, jak se na procházkách drželi za ruce nebo jak si dávali pusy, když se táta vrátil z práce domů.

Působili spokojeně a hádali se málokdy. V Brooklynu a Severní Karolině jsme měli pár příbuzných z matčiny strany, ale o tátově rodině jsem nevěděl skoro nic. Žádná fotoalba, dopisy, žádné zajímavé historky nebo strýčkové a tetičky, kteří by zaskakovali na návštěvu. Nic. Věděl jsem, že tátův bratr se v osmi letech utopil, ale o všem ostatním jsem měl přinejlepším mlhavou představu. Kdykoli jsem se táty vyptával na podrobnosti, máma zasáhla.

„Neotravuj taťku,“ říkala. „Je to pro něj nepříjemný.“

A tak jsem to vždycky nechal plavat.

Lidi, kteří mě znají jenom jako Spacemana, tomu nejspíš nebudou věřit, ale vyrůstal jsem v rodině, kde se kladl velký důraz na vzdělání a náboženskou víru. Kromě toho naši chápali, jak důležité je umění a věda. Stejným způsobem, jakým mě fascinují počítače a kytary, tátu fascinovaly motory a elektrické obvody – jako kluk si v suterénu vyráběl vlastní baterky. Práce mu šla fakt od ruky, protože kromě svého zaměstnání ve West Pointu se věnoval i údržbě výtahových motorů v Empire State Building a taky se podílel na projektování záložního zapalování pro kosmické lodě Apollo. Jeho poznámkové bloky byly plné vzorečků a náčrtků, projektů, na nichž kolikrát pracoval až do svítání.

Stručně řečeno naši zdůrazňovali nutnost vzdělání a dvěma z jejich třech dětí to došlo. Moje sestra Nancy, která je o osm let starší než já, měla ve škole samé jedničky a stala se z ní magistra v oboru chemie. Nějakou dobu učila chemii na střední, než se vdala a založila rodinu. Můj bratr Charles byl taky vynikající žák. Na New York University studoval klasickou kytaru a absolvoval coby desátý nejlepší z ročníku.

A pak jsem tu byl já, Paul Frehley, nejmladší ze tří dětí a černá ovce rodiny. Nejdřív mě škola a týmové sporty bavily, ale jak jsem rostl, začal jsem místo učení dávat přednost společenskému životu a hudbě. Vzpomínám si, jak jsem domů nosil vysvědčení se samými dvojkami, trojkami a čtyřkami a musel jsem poslouchat stížnosti našich.

„Proč jen nemůžeš bejt aspoň trochu jako Charlie a Nancy?“

Rozhodil jsem rukama. Kdo má čas na učení, když se musí věnovat holkám a hraní v kapelách?

„Jenom mrháš životem, Paule,“ říkával táta a kroutil hlavou.

Abych se předvedl, jednou jsem našim řekl, že se budu celé pololetí pilně učit a dokážu jim, že jsem stejně chytrý jako brácha a ségra. A víte co? Příště jsem přinesl vysvědčení se samými jedničkami a dvojkami. (Touha se naporovat a vykládat, že jsem to přece všem říkal, mě o hodně později přiměla navrhnout klukům z KISS, ať si uděláme IQ test. Jen tak mimochodem, měl jsem ze všech nejvíc bodů: 163, což značí genialitu.) Jasně, naše jsem doháněl k šílenství, jenže Bůh se mnou měl jiné úmysly. Všechno to pramenilo z něčeho, co jsem vycítil už v raném mládí – z přání stát se rockovou hvězdou a jít za svým snem. Zní to sice praštěně, ale já jsem byl upřímně přesvědčený, že k tomu dojde.

Z mojí nekritické ctižádostivosti jde ovšem z části vinit i mámu a tátu! Naší rodinou se totiž táhne červená niť, a sice hudba. Díky vlivu, který na nás naši měli, všechny Frehleyovy děti umějí hrát na nějaký nástroj. Táta byl zasloužilý koncertní pianista a dokázal bez námahy hrát Chopina a Mozarta. Máma taky hrála na klavír a bavilo ji do něj břinkat na rodinných slučkách. Charlie a Nancy chodili na hodiny klavíru a hráli na recitálech. Časem přešli na kytaru a založili folkovou skupinu, což nikdy nebyl můj šálek čaje. Mě už od začátku přitahoval rokenrol a snažil jsem se na braťově akustické kytáře dát do kupy písničky od Beatles a Stounů. Jednou jsem se čirou náhodou rozhodl vyzkoušet kamarádovu

novou elektrickou kytaru. Zapojil jsem ji, nastavil zesilovač na maximum a zahrál jsem power akord.

Okamžitě jsem se zamiloval. Úplně mi to změnilo život! Bylo mi sice teprve dvanáct, ale dostalo mě to. Za pár let už jsem u sebe v pokoji měl Fender Telecaster a zesilovač značky Marshall. Zaprodal jsem duši rokenrolu a nebylo pro mě cesty zpět.

Rodiče moji posedlost celkem podporovali (táta mi dokonce k Vánocům koupil mou vůbec první elektrickou kytaru) – nejspíš proto, že to bylo nejmenší zlo. Jak jsem časem sám jasně předvedl, existovaly mnohem horší alternativy. Zatímco jsem se totiž učil hrát na kytaru a zakládal svou první kapelu, poflakoval jsem se v pěkně drsných partách. Takže ačkoli je pravda, že rokenrolový životní styl mě v dospělosti málem zabil, je taky pravda, že bez hudby bych se dospělosti nejspíš vůbec nedožil.

Už když jsem chodil na základku, potloukal jsem se s těma nejtvrdšíma klukama ze čtvrti. Hráli jsme poker, chlastali, chodili za školu a prostě si tak nějak všeobecně říkali o potíže. Některé věci, které jsem musel dělat, mi ze začátku nebyly zrovna příjemné, ale brzo jsem zjistil, že s alkoholem je všechno hned snadnější. Rval jsem se nerad, ale stačilo pár piv a rázem jsem byl učiněný hrdina. S holkama mi to moc nešlo, ale když jsem měl trochu v hlavě, dokázal jsem je natolik okouzlit, že kalhotky letěly na zem.

Můj první drink? Na ten si pamatuju fakt zřetelně. Každý piják si svůj první drink vybavuje stejně živě jako svůj první sex. Bylo mi jedenáct a potloukal jsem se s bráchou a jeho kamarádem Jeffreyem. Jeho táta měl na City Islandu v Bronxu malou chatu, a tak jsme tam jednou v pátek po škole vyrazili, abychom si zarybařili. Rybaření jsem jako kluk zbožňoval a mám je rád dodneška. A právě ten víkend jsem zjistil, že pivo se k rybaření dokonale hodí. Jeffův táta nechal v ledničce šest plechovek a my si každý jednu nebo dvě dali. Za nějaké tvrdé chlastání se to označit nedalo, ale stačilo to, abych byl příjemně otupělý. Přesně si vzpomínám, jaký to byl

pocit, jemný a suchý. Netrvalo dlouho a připadal jsem si malátně a potrhle. Nejdřív jsem se nemohl přestat smát a potom jsem odpadl. Pak už si jenom pamatuju, jak jsem se druhý den ráno probíral. Trochu mě bolela hlava a v puse jsem měl sucho, ale abych byl upřímný, nemohl jsem se dočkat, až to zkusím znova.

A dlouho jsem nečekal.

Příští víkend jsme šli na mejdan, kde byla spousta piva a holek – starších holek! Holky mě tehdy už nějakou dobu braly, ale i tak pro mě představovaly neprobádané území. Seděl jsem tam a hrál s třináctkama flaškou a sedm minut v nebi a po prvním pivě se mi hlavou honilo jedno jediné: pořádně to roztočíme!

Pochopil jsem, že alkohol a holky jsou skvělá kombinace.

Rokenrol se k nim brzo připojil.

GANGY NEW YORKU

V naší čtvrti zela poměrně jasná společenská propast: buďto byl člověk výborný žák s vyhlídkami na vysokou, anebo nebyl. Můj brácha a sestra spadali do té první kategorie, kdežto já do té druhé. Podobně jako spousta děcek, která v Bronxu padesátých a začátku šedesátých let školou jen bezcílně proplouvala, jsem přátelství a popularitu hledal v jiném společenském kroužku, a sice mezi dětmi, které měly v oblibě džíny, kožené bundy a napomádované účesy. K téhle změně u mě došlo v pubertě (není to tak vždycky?). Na základce jsem býval průměrný, neškodný žák, který dával před učení přednost sportu. Byl jsem vyšší než většina kamarádů, vytáhlý a v celkem dobré kondici, takže sporty mi obvykle šly bez větších problémů. V baseballu jsem hrál spojku, ve školním basketbalovém družstvu jsem dělal kapitána a získal jsem i pár medailí za lehkou atletiku. V podstatě jediná hra, která mě nebavila, byl americký fotbal. Jako kluk jsem byl hubený a moc jsem nevážil. V basketbalu se to hodilo (a ani při hraní na kytaru to nebylo na škodu), ale pro fotbal to nebylo zrovna nejlepší. Jeden z místních policajtů mě a několik mých kamarádů přemluvil, abychom se na jednu sezonu dali k fotbalovému družstvu Policejní sportovní ligy. Na to rozehrání do smrti nezapomenu. Míč se mi snesl rovnou do náruče a já jsem vystartoval po postranní čáře, jelikož jsem si myslel, že jsem dostatečně rychlý a schopný na to, aby se mi povedlo dobré odehrání.

Omyl.

Vůbec jsem toho kluka neviděl. Praštil mě přímo do hrudníku a vyrazil mi dech. Míč letěl na jednu stranu a moje helma na druhou. Několik vteřin jsem tam ležel a lapal po dechu – ještě nikdy v životě mě nikdo takhle nepraštil a já jsem nedokázal uvěřit, jak děsně to bolí. Hrozně mě to vyděsilo a já jsem si uvědomil, že fotbal není nic pro mě.

Sice bych rád tvrdil pravý opak, ale pravda je taková, že jsem nebyl kdovíjak drsný kluk. To se jasně projevilo nejen na fotbalovém hřišti, ale i v ulicích Bronxu. Potrpěl jsem si na zábavu a měl jsem rád hudbu a sport. Nezapadal jsem ani mezi pohodové, pilné studentky, ani mezi členy gangů. Místní rváči děcka neustále pošťuchovali, zametali s nimi a zkoušeli, kam až můžou zajít, než jejich oběti vylítnou. Štvalo mě, že mám neustále strach, že se musím bát cestou do cukrárny nebo domů ze školy a že nevím, kdo na mě za rohem číhá, kouří cigarety, poslouchá doo-wop a čeká na příležitost nakopat zadek nějakému mrňousovi.

Pro ty kluky to bylo něco jako cvičná střelba.

A já jsem jim při nejedné příležitosti posloužil za terč.

Musím ale připustit, že byly chvíle, kdy jsem si jejich pozornost fakt zasloužil (ačkoli jsem to neměl v úmyslu). Jak jsem řekl, s holkama jsem začal brzo, a když člověk v naší čtvrti proháněl sukně, bylo moudré dávat si při tom pozor a používat hlavu. Přesněji řečeno, jenom naprostý idiot by pálil za holkama, které tak nebo onak patřily k jednomu z místních gangů.

No a co má jako bejt? pomyslel jsem si. Na chytrého kluka jsem uměl být pořádný blbec. Tvrdohlavec. Koneckonců jsem se narodil ve znamení býka.

V tamní části Bronxu vévodil ulicím Ducky Gang, skupina děcek, která se věkově pohybovala někde mezi ranou pubertou a pětadvaceti (Philip Kaufman je zvětšil ve svém filmu *Tuláci*). Tvořili je hlavně Irové, ale našel se tam i nějaký ten Ital nebo Němec. Byla to hrůzu nahánějící parta, jejíž rajon se rozkládal okolo Twin Lakes

(neboli „kachního rybníčku“) v Newyorské botanické zahradě. Členové gangu – Ducky Boys – se narodili přibližně v době, kdy jsem chodil na základku, a na vrchol vystoupali, když jsem byl v pubertě. V polovině sedmdesátých let sice zanikli, ale pro mě to byli králové New Yorku. Strach, který jsem z nich měl, překonávala jenom touha se k nim přidat. Ne nutně proto, že bych je obdivoval nebo vůbec chtěl do nějakého gangu patřit, ale jednoduše proto, že už mě nebavilo dostávat furt nakládačku.

Rozsvítilo se mi jednou odpoledne, když jsem se vracel ze školy domů. Bylo mi asi dvanáct nebo třináct. Tehdy jsem už pár týdnů páčil za jednou hezkou holkou – o víkendech jsem za ní páčil, potkával jsem se s ní na mejdanech a čas od času se mi podařilo se s ní chvílku muchlovat. Měl jsem vědět, že se mi to nevyplatí. Dělal si na ni totiž nárok jeden kluk z Ducky Boys, a zvyklosti tudíž hlásaly, že si od ní všichni mají držet odstup.

Prakticky vzato byla nedotknutelná.

A já jsem se jí dotknul.

Takže si to takhle štráduju parkem, hledím si svého, a vtom zpoza stromu zničehonic vyskočí její kluk a zastoupí mi cestu. Nevěděl jsem, jak zareagovat. Byl o rok nebo o dva starší, o hlavu vyšší a odhadem o deset kilo těžší. Ve srovnání se mnou v podstatě dospělák. Ztuhl jsem a pokusil jsem se vyhodnotit situaci.

Měl bych zahodit učebnice a utíkat, jako by mi u zadku hořelo?

Uplatnit svůj diplomatický talent? (Když přišlo na to vykecat se z potíží, byl jsem nepřekonatelný.)

Časem jsem se naučil i ty vybranější pravidla pouličního boje, z nichž to nejdůležitější zní: vždycky zasad první ránu. Jenže tenkrát jsem byl nezkušený a vyděšený. Než jsem stačil zareagovat, ten kluk se ke mně natáhl a praštil mě přímo do obličeje. Padl jsem k zemi jako podřátý. Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, nejspíš jen pár vteřin, ale když jsem se probral, bolela mě hlava, viděl jsem rozmazaně a ten kluk nade mnou postával.

„Drž se od mojí holky dál,“ řekl, „nebo tě zabiju.“

A potom odešel. Nechal mě tam samotného, dezorientovaného a se zamotanou hlavou, ať se sám sebe ptám, jestli na světě existuje holka, která by mi za takovéhle trable stála.

Samozřejmě existovala. Potíže s ženskýma jsem měl celý život, čímž chci říct, že ženské mě vždycky dostávaly do potíží. Přesněji řečeno jsem se kvůli nim dostával do potíží. Tenhle způsob sebezničování mě spolu s drogami a alkoholem provázel celý život. Od chvíle, kdy jsem se se svým ptákem naučil zacházet, jsem ho často používal místo selského rozumu, a následkem toho jsem jednou dostal přes držku.

S mým pubertálním mozkiem se ale nedalo vyjednávat (o pubertálních hormonech ani nemluvě). Jiný kluk by pravděpodobně šel domů, popadl *Playboye* a vyhonil si ho, načež by si našel holku, která by víc odpovídala jeho společenskému postavení. Já ne. Rozjařené holky mám rád, a to z velice dobrého důvodu: jsou povolné, což mně a mým oteklým koulím dávalo de facto dvě možnosti:

1. Najít si jinou holku.
2. Dát se k Ducky Boys.

Vybral jsem si druhou možnost.

V Ducky Gangu nebrali jen tak kdekoho. Člověk musel dokázat, že je přijetí hoden, a podstoupit iniciační rituál trvající několik týdnů. Ukázalo se, že to bylo velice dobře. Ta prodleva mezi chvílí, kdy jsem o vstup poprvé projevili zájem, a kdy už nebylo cesty zpět (tedy plnohodnotným členstvím), byla tak dlouhá, že jsem měl dostatek času na to, abych si vypěstoval jiné, méně riskantní zájmy – třeba hru na kytaru. Krátce jsem si ale ze srdce přál do gangu patřit a hrozně jsem toužil po tom, aby mě k sobě Ducky Boys vzali.

Neoficiálně se nám říkalo Junior Duckies. Užíval jsem si vědomí, že jsem součástí gangu a že se těším jeho ochraně, i když ji zajišťovali ti samí kluci, kteří mi o několik let před tím dělali ze života peklo. Pro Junior Duckies znamenal život v gangu dělat

voloviny a motat se okolo holek. Každý víkend jsme se scházeli u kachního rybníčku, popíjeli jsme pivo, hecovali se a nakonec jsme se šli poohlídnout, co bychom kde provedli. Což nevyžadovalo nijak velkou námahu, protože Duckies nebyli jediný gang ve městě. Bloumali jsme směrem k Bronx River Parkway, podél hranice našeho rajonu, a pokud jsme náhodou zjistili, že si ji někdo dovolil překročit, rychle se to zvirtlo v pouliční bitku. Tenkrát to ještě nebylo moc nebezpečné. Někteří starší kluci z Ducky Gangu s sebou sice nosili nože a podomácku vyrobené pistole, ale my jsme se obvykle spokojili s řetězy a baseballovými pálkami. Pro Junior Duckies pramenilo vzrušení z risku. Vozili jsme se na zadní části městských autobusů a nadzemní dráhy, což většinou vzbudilo pozornost policajtů, kteří nás pak honili po celé čtvrti. Laciná zábava, dalo by se říct. Když jsme se neprali nebo nepařili s místními holkama, někdy v zimě jsme na policejní auta házeli sněhové koule, abychom poldy vyprovokovali. Obvykle zapnuli maják a vydali se nás prohánět a my jsme se rozprchli do všech koutů. Kravina? Jasně, taky ale vzrůšo a parádní zábava. Párkrát mě chytili a odvezli na padesátý druhý okrsek, kam si pro mě naši museli přijít. Po nějaké době si máma začala dělat těžkou hlavu, kdykoli jsem odcházel z domu.

„Prosím tě, buď dneska opatrněj, Paule,“ říkávala a lomila rukama. Zastavit se mě ale nikdy nepokusila a táta taky ne. Když mi bylo čtrnáct, vymykal jsem se už vší kontrole. Nechtěl jsem zůstat doma, dělat úkoly ani chodit do školy. Jediné, o co jsem stál, bylo chodit ven s kámoši a pařit. Stál jsem o to dokonce tak moc, že jsem byl ochotný projít iniciačním rituálem pro Junior Duckies. Samozřejmě bylo nutné se kvůli tomu rvát – pokud se Duckies připletli ke rvačce, očekávalo se od vás, že u toho budete a kamarádům pomůžete. Občas se přihodilo, že vám přidělili cíl – nějakého chudáka ze školy, co vytočil jednoho z členů –, a vaším úkolem bylo dát mu co proto. Tyhle střety jsem párkrát zažil coby oběť a najednou se po mně chtělo, abych výprask udílel já. Zbabělce

v gangu netrpěli. Abyste dokázali, že máte koule, museli jste provést něco nebezpečného.

Nebo stupidního.

Anebo, jako v mém případě, obojí.

„No tak, Paule, pohni tou svou vychrtlou prdelí!“

Byla sobota večer, stáli jsme poblíž nadjezdu nad Webster Avenue a pod námi projížděly šňůry aut. Nastal okamžik pravdy. Pokud jsem měl do gangu patřit, musel jsem dokázat, že jsem ochotný riskovat život. Byl jsem na to úplně sám.

„Kurva, tohle je šílený,“ řekl jsem.

A taky že to šílené bylo. Řekli mi, že mám vlézt na lávku pod mostem a pověsit se na nosník, abych se houpal nad dálnicí. Vyzunkl jsem několik piv, abych si dodal odvahy, ale pořád jsem byl vyděšený. Zhluboka jsem se nadechl a klekl jsem si. Byl jsem tak nervózní, že jsem si málem nachcal do kalhot, ale touha, aby mě k sobě vzali, můj strach překonala. Jestli se mi podaří ten praštěný rituál podstoupit, aniž bych se u toho zabil, pomyslel jsem si, konečně se ze mě stane člen toho nejdrsnějšího gangu ve čtvrti. Budu chráněný a nikdo se mnou už nikdy nebude vyjebávat. Věřit mi to nemusíte, ale byl jsem kvůli tomu ochotný riskovat třeba i život.

Za pár vteřin jsem se už houpal nad dálnicí. Slyšel jsem, jak kamarádi řvou a povzbuzují mě, ale já jsem jim kvůli projíždějícím autům nerozuměl ani slovo. Přinutil jsem se otevřít oči a podívat se na okraj můstku. Mávali na mě, že se mám vytáhnout zpátky. Přitáhl jsem nohy k hrudníku a odplazil jsem se do bezpečí, kde mě kluci uvítali s otevřenou náručí.

Konečně jsem byl přijatý!

V Bronxu se tomu říká „pivní svaly“ – to když se jinak tichý, přívětivý chlap opije a chce se s každým rvát. Takový jsem byl i já. Jakmile jsem si dal dvě nebo tři piva, nevadilo mi postavit se naprosto komukoli. Z ničeho jsem neměl strach. Každá další

plechovka mě zbavovala zábran a starostí z možných následků. Právě z toho důvodu mi lidi většinou ustupovali (no a asi taky proto, že jsem měl na svojí straně Duckies). Byl jsem vysoký a hubený a pěstní souboje mi moc nešly, ale když jsem pil, připadal jsem si jako superhrdina. S každým jsem se chtěl rvát a stačilo mi k tomu málo. Spoustu rvaček jsem vyhrál jenom proto, že jsem se odmítl vzdát. Lidi si myslí, že když člověk vybuchuje kvůli prkotinám, má o kolečko víc. A kdo by se chtěl prát s magorem?

Alkohol, hlavně pivo, ze mě dělal jiného člověka. Měl jsem ho docela rád, protože se ničeho a nikoho nebál, a když přišlo na holky, byl kluzký jak úhoř. Tyhle dvě věci šly ruku v ruce. Ženské mají rády chlapy, kteří jsou sebevědomí, zábavní a suverénní. Malinko nebezpeční. Já byl všechno zároveň. A jak v následujících letech vzrůstala moje fascinace hudbou, zjistil jsem, že ačkoli alkohol ze mě lepšího kytaristu neudělá, aspoň ze mě udělá sebevědomějšího hráče. Když jsem byl mladší a hrával jsem na školních plesech a církevních akcích, míval jsem hroznou trému. Pokud jsem si ale dal pár drinků, nervozita pominula. Rázem se ze mě stával Jimmy Page a Jimi Hendrix, dva v jednom. Celá místnost mi ležela u nohou.

Chlastání k Junior Duckies patřilo. Někteří moji kamarádi navíc čichali lepidlo. Bylo snadno dostupné, a tudíž představovalo laciný způsob, jak se sjet. Jako kluk jsem to několikrát vyzkoušel (jako dospělý jenom jednou – o tom se rozepíšu později) a upřímně řečeno mi takové tripy připadaly buď úplně obyčejné, nebo jako vyštíženě z hororu. Jeden špatný trip jsem si prodělal za benzínkou poblíž Frisch Field (parku pojmenovaného po vynikajícím baseballovém hráči Frankie Frischovi, rodákovi z Bronxu, na což jsem patřičně hrdý). Vmáčkl jsem se tam se dvěma kámoši, kteří byli oba zkušení čičači, z tuby lepidla jsme ušmikli vršek a pustili jsme se do díla.

Detaily mi unikají, ale vybavuju si, že mě popadl zdrcující pocit paranoie a strachu. Byl jsem přesvědčený, že jsem umřel a ocitl